

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk

w sprawie skazanego **B. S.**
po rozpoznaniu w Izbie Karnej
na posiedzeniu w dniu 28 lutego 2023 r.
zażalenia obrońcy
na postanowienie Sądu Okręgowego w Radomiu
z dnia 3 sierpnia 2022 r., sygn. akt V Ka 488/20
w przedmiocie uznania wniosku skazanego o przywrócenie terminu do wniesienia
kasacji za bezskuteczny

p o s t a n o w i ł:

- 1. utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokata D. D. kwotę 184, 50 zł (sto osiemdziesiąt cztery złote pięćdziesiąt groszy), w tym 23% VAT, tytułem kosztów nieopłacanej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu w postępowaniu odwoławczym.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w Radomiu uznał za bezskuteczny wniosek skazanego B. S. o przywrócenie terminu do wniesienia kasacji od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu z dnia 3 sierpnia 2022 r. (sygn. akt V Ka 488/20), albowiem stwierdził, że skazany przedmiotowy wniosek złożył po upływie 7-dniowego terminu, o którym mowa w art. 126 § 1 k.p.k.

Zażalenie na to postanowienie złożył obrońca B. S., zaskarżając to orzeczenie w całości. Skarżący zarzucił: *„błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść poprzez uznanie przez Sąd Okręgowy w Radomiu, iż wniosek skazanego w przedmiocie przywrócenia terminu do wniesienia kasacji jawi się jako bezskuteczny, gdyż wymieniony uchybił zawitemu siedmiodniowemu terminowi podczas gdy jak wynika z realiów niniejszego postępowania Sąd Okręgowy nie dokonał wnikliwej analizy akt niniejszego postępowania, nie wziął pod uwagę realiów życia więziennego, w tym rzeczywistego doręczenia przesyłek sądowych przez funkcjonariuszy Służby Więziennej osadzonym, a także ich terminowości wysyłania (na którą nie mają wpływu osadzeni) oraz faktu, iż skazany nie został pouczone o treści art. 126 § 1 k.p.k. (naruszenie zasady informacji –art. 16 k.p.k.), w tym o konsekwencjach upływu zawitego terminu, a także nie posiadał obrońcy (z wyboru ani urzędu), który mógłby go pouczyć o powyższych skutkach, co obligowało Sąd Okręgowy w Radomiu V Wydział Karny Odwoławczy do merytorycznego rozpoznania wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia kasacji, zwłaszcza z powodu powołanej tam argumentacji”*.

Podnosząc powyższe, obrońca wniósł o „*uchylenie zaskarżonego postanowienia oraz przekazanie go do ponownego rozpoznania przez Sąd Okręgowy V Wydział Karny Odwoławczy w Radomiu*”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie zaznaczyć należy, że strona skarżąca nie kontestowała prawidłowości przyjęcia przez sąd okręgowy, że określony w art. 126 § 1 k.p.k. siedmiodniowy termin zawity – w realiach niniejszej sprawy – należy liczyć od dnia 25 kwietnia 2022 r., tj. daty, w której skazany B. S. pokwitował odbiór korespondencji sądowej zawierającej informację o tym, że od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu z dnia 3 sierpnia 2022 r. (sygn. akt V Ka 488/20) nie została wniesiona kasacja. Żalący nie kwestionował też wskazanej wyżej daty doręczenia przesyłki sądowej, koncentrując się jedynie na sugestii, że mimo osobistego pokwitowania przez B. S. doręczenia tej przesyłki, nie została ona

skazanemu faktycznie przekazana. Twierdzeń tych skarżący w żaden sposób nie wykazał, poprzestając wyłączenie na ogólnikowym odwołaniu się do „*realiów życia więziennego*”, nie przywołując w związku z nimi żadnych skonkretyzowanych okoliczności, które dotyczyłyby wprost skazanego. Lakoniczna i gołosłowna argumentacja zażalenia w tym przedmiocie – co oczywiste – nie może zostać uznana za wystarczającą do podważenia stanowiska sądu okręgowego w zakresie ustalonych w sprawie faktów.

Odnosząc się do drugiej części zarzutu zażalenia, należy podkreślić, że obowiązek pouczenia strony o jej uprawnieniach nie obejmuje wszelkich możliwych uprawnień, jakie przysługują stronie w postępowaniu karnym. W realiach niniejszej sprawy, sąd okręgowy udzielając odpowiedzi na zapytanie skazanego dotyczące wniesienia kasacji, nie miał obowiązku pouczenia go o treści art. 126 § 1 k.p.k. Skarżący zaś, odwołując się do regulacji zawartej w art. 16 § 2 k.p.k., nie starał się nawet wykazać, aby w świetle okoliczności przedmiotowej sprawy takie pouczenie było nieodzowne. Należy przy tym zaznaczyć, że w skierowanych do B. S. wezwaniach do stawienia na rozprawę, sąd pouczył go m.in. o treści art. 126 § 1 k.p.k., niemniej przesyłki sądowe w tym przedmiocie (k.394 i k.412) zostały dwukrotnie awizowane i niepodjęte przez B. S. w terminie. Powyższe wskazuje zatem, że sama postawa skazanego w toku postępowania karnego ograniczyła również zakres realizacji zasady informacji prawnej.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.